

stranu zastoupenou Dr. K-em do své kanceláře nepředvolal. Ale v napadeném nálezu se mu neklade za vinu, že tak učinil, nýbrž kárná rada spatřuje skutkovou podstatu poškození cti a vážnosti stavu v tom, že obviněný, ač věděl, že ve výpovědní věci, o kterou šlo, jest vypovídaná strana Josefa Z-ová zastoupena advokátem Dr. K-em, přece připustil, by v jeho kanceláři bez spolupůsobení Dr. K-a jako právního zástupce Josefy Z-ové byla sepsána listina o dohodě mezi stranou vypovídací a stranou vypovídanou, kteroužto dohodou byla sporná věc vyrovnána, a že dále opomenul vyrozuměti Dr. K-a aspoň dodatečně o této dohodě, oznámiv vyřízení věci s obejitím Dr. K-a jen soudu. Jde tudíž o to, že obviněný projevil takto zřejmou nevážnost k činnosti kolegy advokáta ve výkonu jeho povolání. Odvolatel sám připouští, že advokáta druhé strany nevyrozuměl o tom, že se strany vyrovnaly, a že to oznámil jen soudu. Bylo by proto zbytečné prováděti dodatečně nabízený důkaz svědectvím Karla Z-a o správnosti odvolatelova vyličení věci. Nejvyšší soud souhlasí s názorem kárné rady, že čest a vážnost advokátního stavu jest porušena jednáním advokáta, který — nedbaje vůbec jemu známého právního zástupce odpůrce svého klienta — vejde v přímý styk s odpůrcem v zahájené právní věci, jak učinil v souzeném případě obviněný.

Zřejmě mylný jest odvolatelův názor, že stíhání pro tento kárný přečin je vyloučeno proto, že obviněný byl nálezy ze dne 5. září a ze dne 19. prosince 1929 pro jiné činy kárně odsouzen, aniž bylo při tom vyhrazeno jeho samostatné stíhání pro souzený kárný přečin, spáchaný již před vynesením oněch kárných nálezů. Ustanovení §§ 57 a 263 tr. ř., na něž odvolatel poukazuje, nelze v kárném řízení podle zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. ani obdobně použítí. Plyne to zejména z úvahy, že v §§ 57 odst. 2 a 263 odst. 2 tr. ř. jest výhrada stíhání s účinky tam naznačenými uložena obžalobci, to jest buď veřejnému obžalobci neb obžalobci soukromému, kdežto zástupce advokátní komory v kárném řízení proti advokátům a kandidátům advokacie není obžalobcem ve smyslu trestního řádu, a není vůbec pánem obžaloby (viz rozhodnutí čís. 33 a 39 dis. sb. n. s.), takže jeho opomenutí výhrady samostatného stíhání nemůže býti spojeno s následky §§ 57 a 263 tr. ř. Ostatně stěžovatel ani netvrdí, že tu byl předpoklad první věty § 263 tr. ř. (»klade-li se při hlavním přelíčení za vinu...«).

Čís. 129 dis.

Nesnáší se stavovskou ctí a vážností, by advokát bez dostatečných důvodů tvrdil o advokátu, že je duševně úchylný (pathologický) člověk, a nabízel o tom důkazy při veřejném soudním líčení.

Bylo-li při jednom zasedání kárné rady projednáno několik případů, jest výlohy rozdělití na projednávané případy podle slušného uvážení, při němž nemusí rozhodovati jen jejich počet, nýbrž i rozsah a výsledek (anal. § 389 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 17. března 1931, Ds II 13/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl, slyšev generální prokuraturu, odvolání obviněného z výroku o vině do nálezů kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 21. června 1930, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu, vyhověl však odvolání ve výroku o útratách a útraty snížil.

Důvody:

Vývody odvolatelovy nejsou s to, by přesvědčily Nejvyšší soud o nesprávnosti kárného nálezů v otázce viny. Odvolatel se snaží dovoditi, že jeho výroky, pro které byl odsouzen, nejsou vůbec trestné a nedovolené, an je pronesl při výkonu svého práva obhajovati se a dolíčiti své odvolání, a to jako advokát, že měl právo obírat se povahou Dr. F-a, a mohl si z případů, které uvedl, učiniti závěr, který pronesl. Kárná rada nebyla při posouzení věci s hlediska kárného vázána odsuzujícím rozsudkem trestního soudu. Proto třeba zabývati se i vývody odvolatelovými o tom, zda ho omlouvá postavení, v němž výroků použil. Jest sice uznanou zásadou právní, že ten, kdo vykonává své právo, nikomu neubližuje, ale tato zásada nesmí se zvrhnouti v šikánu, a výkon práva nesmí směřovati jen ke způsobení škody neb újmy jinému. Odvolatel nejednal ani ve výkonu svého práva. Nelze mu sice upřítí oprávnění, by jako soukromý obžalobce odůvodnil svůj názor o nespravedlnosti podmíněného odsouzení jeho odpůrce (obžalovaného Dr. F-a) trestním soudem a zabývati se k dolíčení toho i jeho povahou. Pokud se však tím dotýká odpůrcovy cti, nemůže pronesiti urážky beztrestně, leč za podmínek, za nichž by i jinak urážka byla beztrestnou. Odvolatel se však nemůže odvolávati ani na tak zv. advokátskou immunitu a beztrestnost výroku z důvodu, že jej pronesl jako advokát, již proto, že výrok nepronese jako něčí advokát (obhájce nebo právní zástupce), ale pronesl jej, jsa sám stranou trestního sporu. Nemůže se dovolávati beztrestnosti i proto, že to, co uvádí k opodstatnění beztrestnosti výroku, neopravňovalo ho k závěru, že odpůrce je pathologický, t. j. patrně člověk duševně úchylný, jak to i trestní soud chápal. Třebaže Dr. F. opětovně podlehl snadno rozčilení a v takovém stavu pronesl urážky, neodůvodňuje to ještě úsudek, že je to zjev pathologický, a že pronášející urážky je člověk nenormální. Nezáleží ani na tom, zda je urážení u advokáta zjevem obvyklým a normálním, nýbrž na tom, zda odvolatel z opětovných urážek, jak je líčí, měl dostatečný důvod k závěru, že Dr. F. je člověk chorobný a úchylný. Skutečnosti, které odvolatel uváděl k odůvodnění takového závěru, k jeho odůvodnění nestačí. Proto nechybila ani kárná rada, nepřipustila-li o oněch okolnostech důkazy nabízené odvolatelem. Kárná rada má za to, že odvolatel tvrzení o pathologičnosti (o duševní úchylnosti) Dr. F-a a důkaz o ní znalci nemínil vážně. Odvolatel tento úsudek napadá, avšak při právnické školenosti, kterou jest u advokáta předpokládati, jest i u odvolatele předpokládati tolik soudnosti, by rozpoznal, že to, co uvedl k opodstatnění výroku

o duševní úchylnosti Dr. F-a nemůže postačiti k odůvodnění úchylnosti, jež by měla býti zkoumána znalci duševního stavu, a Nejvyšší soud proto sdílí i názor kárné rady, že odvolatel nemínil svůj výrok vážně, a že tedy nemohl vážně po zralé úvaze nabídnouti o něm znalecký důkaz na základě několika v kruhu známých a v rozčilení pronesených urážek. To, co odvolatel uváděl o pronášení urážek Dr. F-a, jsou okolnosti malicherné, než by mohly opodstatniti úsudek o úchylnosti a o chorobě Dr. F-a, spíše opodstatňují úsudek, že odvolateli nešlo ani tak o důkaz choroby Dr. F-a, nýbrž o jeho vyličení jako držgroše, ne dosti taktního společníka a vůbec o jeho ponížení. Nevážnosti důkazního návrhu svědčí i zodpovídání se odvolatelovo před kárnou radou. Tam vyhýbavě tvrdil, že nabízel onen důkaz, neuváděje obor znalce. Tu byl si odvolatel patrně již vědom toho, že jeho tvrzení, že urážky pronesené Dr. F-em byly pathologickým zjevem, a nabídnutí důkazu o duševním stavu nemá dostatečný podklad. Odvolatelem tvrzené jeho právní přesvědčení, že k beztretnosti pokládal za nutný důkaz pravdy, není s to vyvrátiti názor o nevážnosti nabízeného znaleckého důkazu, any výstupy, které odvolatel líčil, nemohly ani v právníku ani v laiku vzbuditi odůvodněné podezření úchylnosti Dr. F-a. Ostatně by urážky Dr. F-a, kdyby byly výsledkem duševní úchylnosti, právě pro to nemohly sloužiti odvolateli za důvod pro přísnější odsouzení (nepodmíněné), nýbrž naopak k jeho osvobození neb aspoň k mírnějšímu potrestání. Odvolatel míní nepravě, že by názor kárné rady vedl k důsledku, že se advokát nesmí jako obviněný hájiti a nesmí nabízetí důkaz pravdy. Smí, ale nesmí při tom urážeti na cti bez dostatečného důvodu. Že okolnosti odvolatelem tvrzené nebyly dostatečným důvodem, přiznává odvolatel k odvolání v podstatě sám, uváděje, že nahlédl, že důkaz svědky nestačí, a že proto nabídl důkaz znalcem. Nejvyšší soud souhlasí i s názorem, že obvinění Dr. F-a při veřejném líčení soudním, že urážení je u něho (Dr. F-a) přímo pathologické, a nabízení znaleckého důkazu, že chování se Dr. F-a neodpovídá pravidlům a je pathologické, je nejen osobní urážkou Dr. F-a, nýbrž i že se takové počínání si odvolatele dotýká cti a vážnosti stavu, ano se nesnáší se stavovskou ctí a vážností, aby advokát bez dostatečných důvodů tvrdil o advokátu úchylnost a nabízel o ní důkazy ve veřejném soudním líčení, ano i u posluchačů i u soudců může takové počínání vzbuditi pocit nevážnosti a nedostatku úcty nejen k uráženému, nýbrž i k celému stavu. Odvolání co do viny je proto neodůvodněné.

Stížnost do výše útrat je však částečně opodstatněna. Kárná rada odsoudila odvolatele k náhradě útrat řízení a určila zároveň jejich výši, proti níž si odvolatel stěžuje. Odvolatel uvádí jednak, že některé výlohy, k jichž náhradě byl odsouzen, nevznikly, totiž doručné od obsílek, any obsílky doručoval zřízenec komory bez výloh, jednak, že mu měla býti uložena náhrada jen z části proto, že při jednání kárné rady dne 17. května 1930 a 21. června 1930, kde byla usnesena jeho žaloba a jeho odsouzení, byly projednávány i jiné případy. Podle zprávy kárné rady ze dne 20. prosince 1930 bylo uloženo na výlohách zasedání ze dne 17. května 1930 odvolateli poštovné pěti obsílek, doručených venkov-

ským členům poštou, a osmnácti ostatních obsílek, doručených zřízením komory, a cestovné jednoho ze dvou tehdy přítomných venkovských přisedících. Předmětem jednání bylo šest případů, z nichž až na dva skončily všechny zastavením, dva usnesením obžaloby. Z těchto jednání proti odvolateli bylo ukončeno nálezem odsuzujícím, druhá obžaloba dosud vyřízena není. Při zasedání dne 31. června 1930 byly projednávány dva případy, z nichž případ odvolatelův skončil odsouzením, druhý osvobozením. Výlohy obsílek a cestovného jednoho venkovského přisedícího při tomto jednání byly uloženy odvolateli. Podle § 41 odst. 2 kár. statutu mají se náklady řízení vyměřiti obdobným použitím předpisů trestního řádu. Trestní řád nemá zvláštní ustanovení o tom, jakým způsobem se mají hraditi a vyměřiti výlohy způsobené tím, že se při jednom jednacím dnu projedná několik případů a takové projednání způsobí společné výlohy, a nestanoví, že z několika odsouzených ručí všichni za takové výlohy solidárně. Z ustanovení § 389 tr. ř. lze obdobou vyvoditi, že se takové výlohy mají rozdělit na projednávané případy podle slušného uvážení, při němž nemusí rozhodovati jen jejich počet, nýbrž i rozsah a výsledek. Proto Nejvyšší soud neshledává nespravedlnost v tom, že bylo odvolateli uloženo hraditi náklady obsílek k zasedání ze dne 17. května 1930 a cestovné jednoho ze dvou přisedících, any výlohy cestovného druhého přisedícího byly vyhrazeny pro druhý případ usnesené obžaloby. Za to měla kárná rada rozdělit výlohy jednání ze dne 21. června 1930 na oba případy a Nejvyšší soud shledává správným, by odvolatel hradil z těchto útrat jen polovici.

Čís. 130 dis.

Bylo-li ústní líčení před kárnou radou konáno v nepřítomnosti obviněného, který podal včas odůvodněnou žádost o odročení, osvědčiv překážku, pro kterou se nemůže k líčení dostavit (nemoc lékařem potvrzenou), jest odvolacímu soudu kárný nález zrušiti, a to po případě i ohledně spoluobviněného, je-li obvinění proti tomuto v tak těsné souvislosti s obviněním proti onomu, že lze jen společně to i ono obvinění projednati a posouditi.

(Rozh. ze dne 21. března 1931, Ds II 10/30.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání obviněného Dr. Aloisa L-a v celém rozsahu potud, že nález kárné rady ve všech bodech, týkajících se tohoto obviněného, ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu zrušil; zároveň zrušil napadený nález, vyřizuje takto odvolání obviněného Jana S-a, i ve všech bodech, týkajících se obvinění Jana S-a ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a věc vrátil kárné radě, by o ní v celém rozsahu znovu jednala a rozhodla.